

Dnes je 7. května 2019 a my jsme na návštěvě u inženýra architekta Miroslava Petráně, který se narodil 13. července 1951.

Vypráví nám, jak zažil své klukovské dětství na periferii Pardubic, i to, jak jim v době vlády komunistů ve škole lhali a tvářili se, že je to pravda. I rodiče se dětem báli doma cokoliv říkat, aby se to nedoneslo k někomu, kdo jim a jejich dětem zkaží život.

Kdy jste si poprvé uvědomil nesvobodu a totalitní režim?

Někdy v páté třídě naše pionýrská vedoucí, která byla hodně angažovaná komunistka, tak nám položila nešťastnou otázku. Říkala: Děti, viděli jste někdy žebráka? Já když jsem byl malej kluk, tak jsem chodil tady do nemocnice a tam seděli takhle, tam jich seděly desítky a já jsem jim házel korunky. A ona se takhle na mě podívala a řekla: Ty lžeš. Mně když někdo řekl, že lžu, tak jsem se tak naštvál, že se mnou prostě nebyla řeč. A tak jsem jí řekl: Vy lžete, vy nás nemáte právo učit. A prostě bylo to takhle. A protože jsem v té době-zbytek třídy mě bral tak trochu jako svého řekněme předsedu třídy a mluvil jsem za ně, tak najednou se všichni začali zvedat a : Já je viděl taky! Já taky! Já taky! A ona utekla z té třídy. Já jsem se potom dozvěděl od svý bývalý třídni, že tahle žena chtěla, aby mi napsala do mýho posudku, že nesmím studovat. Což se nestalo, protože ona to odmítla udělat, moje třídni.

Jiní spolužáci takové štěstí neměli. Stačilo, aby rodiče něco vlastnili, a už bylo nežádoucí, aby děti studovaly. Někdy stačila malá lest a vyšlo to:

Vašek, který je o pět roků starší než já, tak když skončil osmiletku se samýma jedničkama, no tak nemohl studovat.

Byl totiž buržoazního původu, protože jeho tatínek měl povoznickou firmu.

Vašek jako čtrnáctiletý kluk, čili ve vašem věku víceméně, nastoupil k dlaždičům a rok pracoval jako dělník, jako dlaždič, a za rok už byl dělnického původu, takže se dostal na gymnázium.

Miroslav Petráň vystudoval architekturu, v roce 1989 se stal mluvčím pardubického Občanského fóra, pracoval jako politik, věnoval hodně času a energie pardubickému závodisti.

Na závěr jsme pana Petráně poprosili o nějaké moudro, kterým se řídil a které by nám do života doporučil.

Nedělej druhým, co nechceš, aby dělali tobě.